

vypraveno

dne 3.7.13 25.

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Jan Kubice

MVCRP00X1VQ6

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 1. 8. 2013
podpis: J. Kubice 1. 8. 2013

- 2 -07- 2013

V Praze dne

Č.j.: MV-58933-4/VS-2013

Naturalizace v České republice (GA15-07/026)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 00981

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal [redacted] Vietnam, státní občan Vietnamské socialistické republiky, trvale bytem [redacted], kontaktní adresa: [redacted]

[redacted] rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, ze dne 18.2.2013, čj. VS-1600/53/2-2012, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, se rozklad **z a m í t á.**

Odůvodnění

I.

(dále jen „žadatel“) podal žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“). Správní řízení o žádosti Ministerstvo vnitra, odbor všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), zahájilo dne 13.6.2012.

Žadatel je státním občanem Vietnamské socialistické republiky. Žadatel je svobodný a bezdětný. Trvalý pobyt na území České republiky mu byl povolen dne 8.6.2000 za účelem sloučení s rodinou. Ve spise se nachází prostá kopie rozhodnutí Policie České republiky – Správy Východočeského kraje ze dne 2.10.1996, kterým byl žadateli povolen trvalý pobyt k uvedenému dni. Ze stanoviska Policie České republiky, odboru cizinecké policie, však vyplývá, že se tak stalo s platností od 8.6.2000, což je patrné i z kopie jedné z datových stránek cestovního pasu

žadatele. Žádost byla podána dne 13.6.2012, tj. po více než pěti letech po povolení trvalého pobytu. Žadatel v době povolení trvalého pobytu byl dítětem na samém počátku školního věku a poté v České republice vystudoval více škol. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že se žadatel převážnou část z doby povoleného trvalého pobytu zdržoval na území České republiky. Žadatel tedy splnil podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“).

Podle výpisu z evidence Rejstříku trestů nebyl žadatel v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin. Splnil podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o státním občanství.

Žadatel prokázal znalost českého jazyka v souladu s vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro pokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství. Splnil tak podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství.

V průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by žadatel neplnil povinnosti vyplývající pro něho ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů a dalších zvláštních právních předpisů na úseku sociálního zabezpečení, právních předpisů na úseku daní, odvodů a poplatků. Splňuje tak podmínku ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákon o státním občanství.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí, žádosti nevyhovělo a nevydalo příslib udělení státního občanství České republiky, který je nezbytným podkladem pro splnění podmínky § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, tj. obstarání si dokladu o pozbytí dosavadního státního občanství, kterou žadatel nesplňuje. Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí konstatovalo netransparentnost rodinných příjmů žadatele.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18.2.2013, čj. VS-1600/53/2-2012 podal žadatel včasný rozklad, který odůvodnil následně dopisem ze dne 25.3.2013. K dopisu přiložil ověřenou kopii smlouvy o půjčce peněz ze dne 1.1.2000 a ze dne 1.5.2009 a daňový doklad, ověřenou kopii smlouvy o nájmu nebytových prostor ze dne 1.6.2012 a daňový doklad, ověřenou kopii kupní smlouvy ze dne 27.3.2009 a ověřenou kopii kupní smlouvy o převodu vlastnického práva nemovitostí ze dne 27.5.2009.

Žadatel v odůvodnění rozkladu doslovně uvedl: „Mám za to, že zdroje příjmů finančních prostředků mých rodičů jsou jasné nepochybné a zcela transparentní. Rozhodující orgán může kontrolovat, zda zdroje příjmů mých rodičů jsou jasné či nikoli. Myslím si, že případný důvod, který by vyvolal dojem tohoto názoru u Ministerstva vnitra, byl právě možný, že já jsem ve svém podání svým nedopatřením a nezkušeností nedoložil všechny doklady, abych poskytl jasné vzhled do rodinných příjmů. V tomto podání je doložím znovu k zkoumání a žádám Vás o důkladně hodnotit, vážený pane Ministře, a závěrem byste mou žádost o SO ČR nakonec vyhověl“. Žadatel v odůvodnění také uvedl, že v České republice je od dětství a považuje tuto zemi za svůj domov a také zemi, ve které chce žít.

III.

O rozkladu rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl věcně správný a napadené rozhodnutí je v souladu se správním řádem a zákonem o státním občanství.

Podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 8.8.2012 řízení o žádosti přerušilo a žadatele podle ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu vyzvalo, aby ve 30 denní lhůtě předložil podklady a vyjádření ve věci jeho žádosti, které v tomto usnesení výslovně označilo. Dále tímto usnesením Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu a § 10 zákona o státním občanství. Žadatel byl poučen ve smyslu ustanovení § 36 a § 38 správního řádu, že má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení a vyjádřit ve správním řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to až do doby jeho vydání. Žadatel byl rovněž poučen o možnosti zvolit si zmocněnce podle ustanovení § 33 správního řádu. Dále byl žadatel poučen o postupu předání požadovaných dokladů a vyjádření k věci Ministerstvu vnitra a o tom, že tyto podklady jsou nezbytné pro úplné a přesné zjištění skutečného stavu věci a prokázání splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky (§ 3 správního řádu). V usnesení Ministerstvo vnitra poučilo žadatele o následcích nedodání předmětných dokladů ve stanovené lhůtě, tj. možnosti zastavení řízení o jeho žádosti ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Usnesením ze dne 9.10.2012 bylo řízení o žádosti opětovně přerušeno, a to na dobu 14 dnů počínaje dnem doručení tohoto usnesení žadateli. Žadatel byl vyzván, aby v této lhůtě Ministerstvu vnitra zaslal dokumenty a vyjádření, které Ministerstvo vnitra v tomto usnesení opětovně označilo, a které žadatel nedoložil na základě předchozího usnesení ze dne 8.8.2012. Opětovně jej poučilo o jeho právech a povinnostech v řízení o žádosti ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu včetně zastavení řízení o žádosti podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

IV.

V daném případě při posuzování žádosti ministr vnitra i rozkladová komise ministra vnitra vycházelí především z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Zákon o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravují způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí, posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vychází rozhodnutí jak Ministerstva vnitra, tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou, ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí, osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000, vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na vysvětlující zprávu k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), kde se uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální splnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení posuzována existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za

kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení vychází ze skutečností každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nejde jen o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

V.

Ministr vnitra rozkladem napadené rozhodnutí přezkoumal z hlediska zákona o státním občanství v kontextu žádosti a žadatelem předložených dokumentů. Rozkladová komise i ministr vnitra se ztotožnili s důvody zamítnutí žádosti uvedenými v napadeném rozhodnutí Ministerstva vnitra a v plném rozsahu na ně odkázali. Prostudováním spisu, listin žadatelem předložených, rozkladová komise i ministr vnitra shledali nedostatečnou transparentnost mezi příjmy rodičů a výdaji, které předpokládají další, daleko výraznější finanční zdroje, které by rodinné výdaje pokryly, a které žadatel relevantním způsobem neprokázal. Nedoložil tuto skutečnost ani listinami, které předložil v rámci rozkladu. V této souvislosti rozkladová komise i ministr vnitra konstatoval, že listiny předložené žadatelem v příloze k rozkladu, se až na kupní smlouvu rodičů s kupujícím, obsahově shodují s listinami již doloženými prvoinstančnímu orgánu, na základě kterých prvoinstanční orgán shledal netransparentnost příjmů (například koupí stavební parcely a rodinného domu v k.ú. obce u Chebu a dalších nemovitostí uvedených ve smlouvě, finanční krytí nákladů na studia sestry žadatele na prestižní škole v Šanghaji a školného na Univerzitě v Praze, kterou žadatel navštěvuje).

Ministr vnitra i rozkladová komise se domnívají, že žadatel neprokázal dostatečným způsobem finanční zdroje (příjmy) rodiny, respektive rodičů, způsob a zejména finanční krytí nabytého majetku. Odkaz na poskytnuté úvěry, bez úplného doložení z jakých zdrojů (příjmů) jsou hrazeny, rovněž nepůsobí věrohodně. Vzhledem k tomu, že žadatel je ekonomicky závislý na příjmech rodičů po dobu svého studia, které probíhá, a tyto příjmy nebyly dostatečně prokázány, rozhodl ministr vnitra na návrh rozkladové komise, rozklad zamítnout.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

